

De gele plomp (11 november 2016)

Christine, Inge, Antoine, Ferre, Henk, Jan, Louis, Mark, Peter, Philippe, Wilfried I, Wilfried II, Wim.

Onverwacht, als vervanging van het weekend aan de Ourthe, wegens te lage waterstand, verscheen deze tocht op het prikbord. Een klein weekje voor de aanvang stonden er acht namen op het blad genoteerd. Maar de gunstige weersvoorspelling en de tochtbeschrijving gaven vijf leden een duwtje in de rug. Met dertien werd er afgereisd naar Vreeland, een dorpje aan de Vecht. Iets verder komt het Hilversums kanaal in de Vecht en aan deze sluis was de start gepland van onze tocht. Die zou ons over de Vecht, de Loosdrechtse plassen en het Hilversums kanaal terug naar de sluis brengen. Volgens de beschrijving hadden we dan 21 km gepeddeld. Het late vertrek (9.30 u.) had zeker ook een invloed gehad op het aantal koppen. Maar het late vertrek zou ons later wel parten spelen. In Nederland had men geen vrije dag. Het dagelijks verkeer bleek die morgen onze eerste belemmering. Het ging bij momenten ontzettend traag op de autostrade en nog wat zoekwerk naar de sluis, resulteerde in een start na twaalfen. De zon was reeds vroeg van de partij en zorgde in de auto voor een zomers gevoel. Maar bij het uitstappen en het prepareren van de boten, was er een ijzige wind die zorgde voor verkleumde vingers, loopneuzen en kippenvel. Eens op het water, goed ingeduffeld en in beweging waren we snel opgewarmd. Na een tijdje werden mutsen, truien en zelfs zwemvesten onder de rekker geschoven. Met de zon pal in het vizier, was het zonder zonnebril of pet blind varen. Vraag het maar eens na aan Louis, die had deze ingrediënten in zijn auto in Schoten laten liggen. Hij smeekte om een witte stok of een sleeplijn, geen van beide werden hem toegereikt. Solidariteit is soms wel zoek. Als hij achterom keek kon ook hij genieten van de prachtige huizen en de mooie tuinen die kenmerkend zijn voor dit gedeelte aan de Vecht. Klein behuisd zijn ze hier niet, de betere klasse van Utrecht of Amsterdam. Bijna ieder huis met privé steiger, duidelijk aangekondigd op bordjes aan de waterkant. Er werd flink gepeddeld, die twee nieuwe boten moesten toch getest worden. Christine met haar Stellar en Antoine met zijn Epic genoten zichtbaar van het eerste echte contact en het proeft naar meer, zeiden ze. Na de Isère is nu tijd voor de Epic rage. We hebben er al eentje met een rood neusje en staartje, eentje

met een zwart neusje en staartje. Wie zorgt er voor de verdere kleurschakering?

Wilfried had een fijn parcours uitgestippeld, met een korte beschrijving en kopieën van een waterkaart. Zo dirigeerde hij ons over de Vecht naar de eerste sluis. De Mijndense sluis. Hier zouden we moeten overdragen want dit was een grotere sluis met sluiswachter. Geen probleem, overdragen hoort bij dergelijke tochten, maar het stukje grond naast de sluis werd angstvallig bewaakt door een bazige eigenaar. Die op zijn strepen ging staan en ons de doorgang over zijn lapje grond weigerde. Tien jaar geleden picknickten we nog op dit plekje, toen het café bij de sluis gesloten was. Het is een lapje grond tussen het water en de rijweg, een voorschoot groot, toen met wat gras, netels en riet. Nu was het volgens de eigenaar een biotuin waar ongedierte niet welkom was. Hij stelde ons voor om 3 euro per kajak te betalen, dan deed de sluiswachter zijn poorten wel open. Daar gingen we zeker niet van dood, voegde hij er laconiek aan toe. En als we dan toch de zuinige Hollander wilden uithangen, een dikke drie kilometer verder was er de Weersluis. Die mochten we zelf bedienen en was gratis. Gezien het uitstekend weertje, was het ideaal om verder te varen, aldus zijn sluitredenering.

Geen ander alternatief, dus werd er verder gepeddeld richting Breukelen. Wilfried kon meteen gaan puzzelen aan zijn traject. Zes kilometer extra zou ons zeker in duisternis hullen. Gelukkig heeft hij een olifantengeheugen. In augustus had de club zijn tenten nog opgeslagen aan de Loosdrechtse plassen. Toen was er wat afgevaren en had hij al wat sluipwegen ontdekt tussen sommige plassen. Dus werd nu zijn oplossing een overdracht van de Loenderveense Vuntus op de Wijde Blik. Hij sprong, als echte kapitein, meteen ook in de bres bij de sluis. Met de boterham in de hand, bediende hij het sluizencomplex. Deuren opendraaien, clubleden aanmanen in de sluis te varen. Deurtje terug dicht, water hozen en deurtje openen naar de plassen. Opkomende appelflauwte zorgde voor een stop achter de sluis. Terwijl Wilfried toekeek, werden onze boterhammen geliquideerd. Terug op kracht ging het naar de Derde Plas. We moesten nu de Derde, de Tweede en de Eerste Plas oversteken naar Oud Loosdrecht. Er was weinig wind en we peddelden in groep gezwind over. De gezwindste was zonder twijfel die man in zijn Stip Yak. Onbegrijpelijk dat die man droomt van een geel neusje en staartje. Het zou een historische aderlating zijn zo'n boot op het droge te laten. Voor de snelheid moet hij het zeker niet doen, misschien heeft hij nog te veel zwart geld?

Na het Robinson Crusoe eilandje werd het even zoeken naar de juiste doorgang naar de Vuntus. De zoektocht werd even gestaakt. De suggestie om in het strandpaviljoen "Dikke Muis" iets te drinken, werd met meerderheid van stemmen goedgekeurd. Alleen de zeer hoge uitstap werd voor velen een riskante onderneming. Gelukkig, mits een helpende hand, door allen perfect uitgevoerd. De een al wat galanter dan de ander. Beelden zijn er gelukkig niet. Het zicht vanuit de gelagzaal was zonder meer fotogeniek. Een stilaan ondergaande zon op de verlaten waterpartij was een beeld voor een postkaart. Terug in de bootjes waren de minuten zonlicht geteld, de klok was al vier uur gepasseerd. Om de hoek gleden we door de sloot de Vuntus op. De leider wist perfect welke kant op, dwars over naar de uiterste punt. Hier moest er overgedragen worden. Bij de aankomst in het kleine haventje, was er een vrouwenstem niet akkoord met het gebeuren. Gelukkig was haar man milder. Hij was zelfs zo vriendelijk zijn motorjacht iets te verleggen. Er zijn dus toch nog begripvolle mensen, maar ze worden schaars. Met vereende krachten werd deze iets langere overdracht uitgevoerd. De instap tussen het riet was ambetant, maar met de hulp van de leider gleden de meeste zonder peddelsteun het water in. Nog even opletten bij de paaltjes en de stenen voor krassen op het nieuwe materiaal en dan lag de Wijde Blik voor ons. Met onze blikken konden we nergens een brug bespeuren. Het werd wel dringend tijd om die te vinden. De schemering kwam snel opzetten. Nogmaals chapeau voor Wilfried. Hij koos de juiste richting voor de oversteek en vond zonder al te veel speurwerk de juiste doorgang in het riet naar de brug. Het was bijna donker als we het kanaal opdraaiden. Een kwartier later zou problematisch geweest zijn. Het was donker toen we de kanosteiger bij de sluis bereikten. Met wat verre straatverlichting werden de boten opgeladen. Snel omgekleed, want het was behoorlijk koud. Het condens op de boten transformeerde tot een ijslaagje. In de warme ruimte van de auto werd de kou snel vergeten. Iets na zessen schoven we opnieuw aan op de snelwegen. We klokten als eersten af in Schoten, iets voor acht.

Het was een memorabele tocht met veel aspecten. We voeren op een rivier, een meer, een kanaal en versasten, droegen over, dronken een glas in een strandpaviljoen, wisselde licht voor donker, warmte voor kou en kou voor warmte en zeker niet te vergeten het contact met de plaatselijke bevolking. Zeker voor herhaling vatbaar, een iets vroeger startuur is misschien een optie.

Ferre